

Bruxelles, 26 mai 2020
REV2 – înlocuiește avizul (REV1)
din 12 martie 2018

AVIZ CĂTRE PĂRȚILE INTERESATE

RETRAGEREA REGATULUI UNIT ȘI NORMELE UE ÎN DOMENIUL SECURITĂȚII REȚELOR ȘI A SISTEMELOR INFORMATICE

La 1 februarie 2020, Regatul Unit s-a retras din Uniunea Europeană și a devenit o țară terță¹. Acordul de retragere² prevede o perioadă de tranziție, care se încheie la 31 decembrie 2020³. Până la această dată, dreptul UE se va aplica integral în Regatul Unit și pe teritoriul acestuia⁴.

În perioada de tranziție, UE și Regatul Unit vor negocia un acord privind un nou parteneriat, care să prevadă în special o zonă de liber schimb. Cu toate acestea, nu este sigur că un astfel de acord va fi încheiat și va intra în vigoare la încheierea perioadei de tranziție. În orice caz, un astfel de acord ar crea o relație care, în ceea ce privește condițiile de acces pe piață, va fi foarte diferită de participarea Regatului Unit la piața internă,⁵ la uniunea vamală a UE, precum și la domeniul TVA și al accizelor.

În plus, după încheierea perioadei de tranziție, Regatul Unit va fi o țară terță în ceea ce privește punerea în aplicare și aplicarea dreptului UE în statele membre ale UE.

Prin urmare, tuturor părților interesate, în special operatorilor economici, li se amintește situația juridică aplicabilă după încheierea perioadei de tranziție.

---

¹ O țară terță este o țară care nu este membră a UE.

² Acordul privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (JO L 29, 31.1.2020, p. 7) („Acordul de retragere”).

³ Perioada de tranziție poate fi prelungită, înainte de 1 iulie 2020 și o singură dată, cu până la unul sau doi ani [articolul 132 alineatul (1) din Acordul de retragere]. Până în prezent, guvernul Regatului Unit a exclus o astfel de prelungire.

⁴ Cu anumite excepții, prevăzute la articolul 127 din Acordul de retragere, niciuna dintre acestea nefiind relevante în contextul prezentului aviz.

⁵ În particular, un acord de liber schimb nu include concepte ținând de piața internă (în domeniul bunurilor și serviciilor), cum ar fi recunoașterea reciprocă, principiul țării de origine și armonizarea. De asemenea, un acord de liber schimb nu elimină formalitățile și controalele vamale, precum cele privind originea mărfurilor și a materialelor care intră în componența acestora, și nici interdicțiile și restricțiile referitoare la importuri și exporturi.

Recomandări pentru părțile interesate:

Părților interesate, mai ales furnizorilor de servicii digitale care intră în sfera de aplicare a Directivei (UE) 2016/1148 privind securitatea rețelelor și a sistemelor informatice în Uniune și care se aflau sub jurisdicția Regatului Unit înainte de încheierea perioadei de tranziție li se recomandă în special să evalueze consecințele pe care le va antrena încheierea perioadei de tranziție în lumina prezentului aviz.

După încheierea perioadei de tranziție, normele UE în domeniul securității rețelelor și a sistemelor informatice, în special Directiva (UE) 2016/1148⁶, nu se mai aplică Regatului Unit. Acest lucru are în special consecințele enumerate mai jos.

Articolul 16 din Directiva (UE) 2016/1148 impune furnizorilor de servicii digitale⁷ respectarea anumitor cerințe în materie de securitate și de notificare a incidentelor. În conformitate cu articolul 17 din Directiva (UE) 2016/1148, aceste cerințe sunt supuse unor măsuri de supraveghere *ex post* de către autoritățile naționale competente relevante desemnate în temeiul articolului 8 din Directiva (UE) 2016/1148. Articolul 18 din Directiva (UE) 2016/1148 prevede norme privind stabilirea jurisdicției în cazul unor astfel de activități de supraveghere.

- În cazul în care un furnizor de servicii digitale își are sediul în Uniune, acesta se va afla, în temeiul articolului 18 alineatul (1) din Directiva (UE) 2016/1148, sub jurisdicția statului membru în care își are sediul principal, care, în principiu, corespunde locului în care furnizorul își are sediul social în Uniune⁸.
- În cazul în care un furnizor de servicii digitale nu este stabilit în Uniune, dar oferă servicii digitale în Uniune, acesta trebuie, în conformitate cu articolul 18 alineatul (2) din Directiva (UE) 2016/1148, să desemneze un reprezentant în Uniune. În temeiul articolului 4 alineatul (10) din Directiva (UE) 2016/1148, un reprezentant înseamnă orice persoană fizică sau juridică stabilită în Uniune, desemnată explicit să acționeze în numele unui furnizor de servicii digitale nestabilit în Uniune cu privire la obligațiile acestuia din urmă în temeiul directivei respective. Desemnarea unui reprezentant de către furnizorul de servicii digitale nu aduce atingere acțiunilor în justiție care ar putea fi inițiate împotriva furnizorului de servicii digitale însuși, astfel cum se prevede la articolul 18 alineatul (3) din Directiva (UE) 2016/1148.

După încheierea perioadei de tranziție, un furnizor de servicii digitale care se afla sub jurisdicția Regatului Unit înainte de încheierea perioadei de tranziție deoarece sediul său principal în UE se afla în Regatul Unit poate face obiectul următoarelor cerințe:

⁶ Directiva (UE) 2016/1148 a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iulie 2016 privind măsuri pentru un nivel comun ridicat de securitate a rețelelor și a sistemelor informatice în Uniune, JO L 194, 19.7.2016, p. 1.

⁷ Directiva (UE) 2016/1148 definește „furnizorul de servicii digitale” ca fiind orice persoană juridică care furnizează un serviciu digital [cf. articolul 4 alineatul (6)]. Serviciile digitale care intră sub incidența directivei sunt piețele online, motoarele de căutare online și serviciile de cloud computing [a se vedea articolul 4 alineatul (5) și anexa III din Directiva (UE) 2016/1148].

⁸ A se vedea, de asemenea, considerentul 64 din Directiva (UE) 2016/1148.

- în cazul în care furnizorul de servicii digitale își păstrează unul sau mai multe sedii în statele membre ale UE, se consideră că acesta se află sub jurisdicția statului membru al UE în care își are sediul principal, ceea ce conduce la schimbarea autorității competente responsabile cu măsurile de supraveghere;
- în cazul în care furnizorul de servicii digitale nu mai este stabilit în UE, dar oferă servicii digitale în UE, acesta va fi supus obligației de a desemna un reprezentant într-un stat membru al UE în conformitate cu articolul 18 alineatul (2) din Directiva (UE) 2016/1148, astfel cum se descrie mai sus.

În plus, unui furnizor de servicii digitale care furnizează servicii în Uniune și nu este stabilit nici în UE, nici în Regatul Unit, dar care se afla sub jurisdicția Regatului Unit înainte de data retragerii deoarece a desemnat un reprezentant în Regatul Unit în conformitate cu articolul 18 alineatul (2) din Directiva (UE) 2016/1148, îi revine, după încheierea perioadei de tranziție, obligația de a desemna un reprezentant într-un stat membru al UE în care acel furnizor de servicii digitale furnizează servicii, în conformitate cu articolul 18 alineatul (2) din Directiva (UE) 2016/1148.

Prin urmare, autoritatea națională competentă, astfel cum este înțeleasă în temeiul articolului 8 din Directiva (UE) 2016/1148, din statul membru în care furnizorul de servicii digitale în cauză își are sediul principal sau a desemnat un reprezentant va primi notificări ale incidentelor care au loc pe teritoriul Uniunii și va exercita măsuri de supraveghere *ex post*.

Site-ul internet al Comisiei privind securitatea cibernetică (<https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/policies/cybersecurity>) oferă informații generale referitoare la Directiva (UE) 2016/1148. Aceste pagini vor fi actualizate cu noi informații dacă va fi necesar.

Comisia Europeană
Direcția Generală Rețele de Comunicare, Conținut și Tehnologie